

Мое тіло
З привидами дім,
Я загублена в нім.
Там немає дверей, тільки ножі і сотня вікон.

ЖАКІ ЖЕРМЕН

бог мав би зробити дівчат смертоносними
якщо вже з чоловіків зробив
чудовиськ.

ЕЛІЗАБЕТ ГІВЕР

ЗМІСТ

ШОВ ДЛЯ ЧОЛОВІКА 13

ІНВЕНТАРИЗАЦІЯ 52

МАТЕРІ 67

ОСОБЛИВО МЕРЗЕННИЙ 92

СПРАВЖНІ ЖІНКИ МАЮТЬ ТІЛО 171

ВІСІМ КУСНИКІВ 203

РЕЗИДЕНЦІЯ 228

СКЛАДНО БУТИ 293

ПОДЯКИ 322

ШОВ ДЛЯ ЧОЛОВІКА

(Якщо ви читатимете це оповідання вголос, то читайте такими голосами:

я: коли дитина — високий, легко забувається; коли жінка — все так само.

хлопець, що виросте і стане моїм чоловіком: рішучий, але сердечний голос.

мій батько: добрий, глибокий, такий, як у вашого батька, або у чоловіка, якого б ви хотіли мати за батька.

мій син: коли маленький — ніжний, злегка шепелявий; коли чоловік — голос як у мого чоловіка.

інші жінки: замінні моїм голосом).

Почнемо з того, що я знаю, що хочу його ще до того, як він це знає. Так не робиться, але я зроблю саме так. Я на вечірці у сусідів, разом з батьками, і мені сімнадцять. Я п'ю пів келиха білого вина на кухні з дочкою-підліткою сусідів. Мій батько не зауважує. Все таке м'яке, ніби свіжа картина, мальована олійними фарбами.

Хлопець стоїть до мене спиною. Я бачу м'язи його шиї та плечей, як він ледь не випинається із застібнутої на всі гудзики сорочки, наче робітник, що вбрався в найкраще на танці, і я заводжусь. І це не тому, що в мене нема вибору. Я гарна. У мене красивий рот. У мене є груди, груди,

що випинають з-під сукні водночас невинно і розпусно. Я хороша дівчина з хорошої сім'ї. Але він трохи такий кострубатий, як то іноді буває з чоловіками, і я хочу. Здається, що й він теж цього хоче.

Я чула якось про дівчину, яка попросила у свого коханця щось таке гидке, що він аж розповів її родині, і вони запроторили її до богадільні. Я не знаю, про яке збочене задоволення вона просила, та мені дуже кортить знати. Яке таке диво можна захотіти, щоб через це бажання тебе забрали зі звичного світу?

Хлопець мене зауважує. Він виглядає милим, стривоженим. Він каже мені привіт. Він питає, як мене звати.

Я завжди хотіла сама вибрати момент і ось я обираю цей момент.

Перед входом я його цілую. Він цілує мене у відповідь — спершу ніжно, а потім сильніше, навіть привідкриває мені рота язиком, що мене дивує і його теж, я думаю. У темряві, в ліжку, під вагою старої ковдри, я уявляла багато всякого, але такого — ніколи, і я стогну. Коли він відсувається від мене, то здається спантеличеним. Якусь мить його очі бігають туди-сюди, а потім спиняються на моїй шії.

Що це? — питає він.

А, це? — я торкаюся до стрічки на шії. — Це просто моя стрічка.

Я пробігаю пальцями зеленою і блискучою стрічкою до половини, а тоді спиняюся на тугому бантику на самій

середині. Він простягає руку, я її перехоплюю і відхилляю.

— Ти не повинен до неї торкатися, — кажу я. — Ти не можеш до неї торкатися.

Перш ніж ми заходимо, він питає чи можна мене побачити ще раз. Я йому кажу, що мені б це сподобалося. Цієї ночі перед сном, я уявляю його знову, його язик напирєє і розгуляє мені рот, мої пальці ковзають вниз, і я уявляю його там — в напруженні і бажанні — і я знаю, що ми одружимося.

Ми одружуємося. Я маю на увазі, що ми одружимося. Та спершу він везе мене в машині, у темряві, до озера з болотистим берегом, до якого важко підійти близько. Він цілує мене і стискає мої груди, мій сосок твердне під його пальцями.

Я не до кінця впевнена, що він робитиме, поки він це не робить. Він твердий і гарячий, і коли він входить, я кричу і чіпляюся за нього, ніби я тону посеред моря. Його тіло накриває моє і він пре, і пре, а перед кінцем він витягає його і кінчає, а моя кров скапує по ньому. Я захоплена і вражена його ритмом, справжністю його бажання, очевидністю його полегшення. Опісля він гепється на сидіння, і мені чутно звуки ставка: гагари та цвіркуни, і щось схоже на звуки банджо. Вітер здіймається з води і студить моє тіло.

Я не знаю, що тепер робити. Я відчуваю, як моє серце б'ється між ногами. Це боляче, але думаю, що може бути приємно. Я торкаюся себе рукою і відчуваю натугу насолоди звідкись здаля. Його дихання стишується і я усвідомлюю, що він на мене дивиться. Моя шкіра сяє у світлі місяця, яке проникає крізь вікно. Коли я бачу, що він на мене дивиться, то розумію, що можу впіймати насолоду як хвостик повітряної кульки, який лоскоче мої пучки, мало не вислизнувши геть. Я тягнусь, стогну і спускаюся з піку насолоди повільно і плавно, увесь час покусуючи язик.

— Мені треба ще, — каже він, але не підводиться, щоб щось зробити. Він дивиться у вікно. І я теж. «Там у темряві може бути будь-що», — думаю собі я. Чоловік із гаком замість руки. Привид-автостопер, який по колу повторює ту саму подорож. Стара жінка, яку відволікли від споглядань у дзеркало дитячі пісеньки. Усі знають ці історії — так є, усі їх розповідають, навіть якщо й не знають — але ніхто ніколи в них не вірить.

Його погляд ковзає по воді і потім повертається до мене.

— Розкажи мені про твою стрічку, — каже він.

— Нема що розповідати. Це моя стрічка.

— Можна мені торкнутися?

— Ні.

— Я хочу до неї торкнутися, — каже він. Його пальці легенько смикнулися, я стулила ноги і сіла рівніше.

— Ні.

В озері щось здригається і вивертається з води, а потім з плюскотом опадає. Він повертається на звук.

— Риба, — каже він.

— Колись, — кажу йому, — я розповім тобі історії про це озеро і його істот.

Він посміхається мені і потирає підборіддя. Трохи моєї крові розмазується по його шкірі, але він не зауважує, і я йому нічого не кажу.

— Я б дуже цього хотів, — каже він.

— Відвези мене додому, — кажу я. І він відвозить, як справжній джентльмен.

Ввечері я миюся. Шовковиста піна між моїми ногами на колір та запах як іржа, але ще ніколи я не почувалася так по-новому.

Мої батьки дуже його люблять. Він гарний хлопець, так вони кажуть. Він буде хорошим чоловіком. Вони розпитують мене про його професію, його хобі, його родину. Він міцно потискає руку моему батькові і лестить моїй матері, від чого вона попискує і шаріється, як дівча. Він приходить до нас двічі на тиждень, іноді тричі. Моя мама запрошує його на вечерю і коли ми їмо, я впиваюся нігтями у його стегно. Коли морозиво стає в тарілці калюжею, я кажу батькам, що ми з ним підемо прогулятися алеєю вниз. Ми відчалуємо в темряву,

мило тримаючись за руки, поки нас видно з дому. Я тягну його за дерева, і коли ми знаходимо клопоть непорослої землі, я струшую з себе труси, стаю на коліна і пропоную себе йому.

Я чула безліч історій про таких дівчат, як я, і я не боюся стати ще однією такою історією. Я чую звук металевієї пряжки на його штанах і шурхіт, коли вони ковзають донизу і я чую його напівтвердість позаду. Я прошу його: «Ніяких дуроштів», — і він слухається. Я стогну і відсуваюся назад, ми вовтузимосся на цій галявині — стогони мого задоволення і стогони його радощів змішуються і тануть в ночі. Ми вчимося — він і я. Є два правила: йому не можна кінчати в мене і торкатися моєї зеленої стрічки. Він спускає на землю: *кап-кап-капає*, ніби дощ накрапає. Я тягнуся, щоб торкнутися до себе, але мої пальці, які ото щойно впивалися в землю піді мною, брудні. Я одягаю білизну і колготи. Він щось буркоче і на щось вказує, я усвідомлюю, що під нейлоном мої коліна також всі в болоті. Я стягую колготи і струшую бруд, тоді знову одягаюся. Я поправляю спідницю і пригладжую волосся. Одне пасмо в пориві вибілося з зачіски і я причісую його назад. Ми йдемо далі до струмка, і я полощу руки у потоці, аж вони знову стають чистими.

Ми повільно повертаємося додому, наші руки щільно сплелися. Вдома мама готує каву, і ми всі сідаємо разом, а мій тато розпитує його про справи.

(Якщо ви читаєте це оповідання вголос, то звуки злягання можна відтворити наче робите глибокий вдих і затримуєте його надовго. Тоді одразу видихаєте все повітря, щоб грудна клітка впала, як вежа з блоків, яку звалили на землю. Повторюйте це знову і знову, скорочуючи час між вдихом і видихом).

Я завжди була оповідачкою історій. Коли я була малою, мама винесла мене з продуктової крамниці, бо я верещала, що там на прилавках лежать очка. Стурбовані жіночки озиралися і дивилися, як я копаю повітря і гачу по маминій делікатній спині.

— Бульбочка! — виправила вона, коли ми повернулися додому. — Не очка! Вона наказала мені сидіти в кріселку — такій штуці для приборкування дітей, спеціально зробленій для мене — аж поки не повернеться тато. Але я таки бачила очка, бляклі і криваві бульби, вперемішку з іншими іржавими бульбами. Одне з них, те, на яке я показувала кінчиком вказівного пальця, було холодне, як лід, і ввігнулося від мого дотику, наче якийсь пухир. Коли ж я переповіла це мамі, в білках її очей щось замиготіло, ніби пробіг сполоханий кіт.

— Сиди тут, не рухайся, — сказала вона.

Вечері прийшов батько з роботи і вислухав мою історію, детально.